

lige, der skal komme. Den Frygt, som det ærede Medlem mente var aldeles illusorisk, og som man derfor kunde spare sig, den nærer jeg, og jeg ser ikke rettere, end at den er i høj Grad begrundet. Jeg vil derfor uden Vaklen stemme for den foreliggende Beslutnings endelige Vedtagelse.

Gustav Hansen: Jeg skal ikke nægte, at jeg blev en Del opskræmt, da man i Gaar gjorde mig opmærksom paa, at der for nogen Tid siden i et herværende Blad havde staaet et Interview af Hr. Arkitekt Thorvald Jørgensen. Arkitekten blev bl. a. spurgt: Ville de grønne Plæner paa Slotspladsen blive bibeholdt, og Svaret lød: Nej, Pladsen tænkes gjort vid og rummelig for Menneskemængden, og jeg tror ogsaa, at Slottet vil vinde ved at blive af med dem. Det synes altsaa at ligge i Arkitekt Jørgensens Plan at rydde Slotspladsen for alt det, som nu er plantet derpaa. Dette kan maaske forsvares og være korrekt fra et akademisk-arkitektonisk Synspunkt, men de københavnske Borgere, navnlig alle de, som bo ved Slotspladsen, og alle de tilrejsende ville lægge et ganske andet Synspunkt til Grund, nemlig: Hvad er det skønne? Her synes der ikke at kunne være nogen Tvivl. Jeg synes, at som det nu er, er det saare skønt. Træplantningerne ere lykkedes over al Forventning, Plænerne staa grønne og friske og vandes i den tørre Tid tilstrækkeligt, og Blomsterrabatterne passes udmærket og vise utallige Farver. Skal nu virkelig den gamle, golde, grimme Stenørken komme tilbage? Københavnerne ville blive meget bedrøvede, dersom denne grønne Oase skulde forsvinde. Man tænke blot paa den bekendte københavnske Blæst! Den vil jo hvirvle Støvskeer op, den vil lege med Papirsstumper og alskens Affald, ja med det, som værre er. — I denne Anledning vil jeg gerne rette en Anmodning til den ærede Minister om at holde sin Haand over Træerne dernede, de grønne Plæner og de dejlige Blomster.

Jeg maa maaske, siden jeg har Ordet, have Lov til at supplere mine Bemærkninger ved første Behandling med følgende. Det drejer sig i den af mig forfægtede Plan om Skabelsen af en stor og herlig Plads foran den kommende Rigsdagsbygning. Denne Plan er jo ikke fra i Dag eller i Gaar. Allerede for en halv Snes Aar siden var der en Kreds af Mænd, der foranledigede, at Arkitekt Martin Nyrop udarbejdede en Plan om Omordning af hele Slotsholmen. Som Led i denne

Plan fandtes netop denne dejlige Plads, som for mig var noget af det mest tiltalende ved hele hans Projekt. Den sekundære Plan, som ogsaa har været fremme i Folketinget i den Ændring, som blev stillet af det ærede Medlem for Esbjerg (Bluhme) om en monumental Port eller en Kolonnade gennem Biblioteket, tilfredsstillende ikke, den er kun et daarligt Surrogat, den aabner ikke for Solen og Lyset, og det er det, det kommer an paa. Det glæder mig overordentligt, at den ærede Minister ved første Behandling syntes at stille sig velvilligt lige overfor den Plan, som jeg gjorde mig til Talsmand for. Han havde kun den Betænkelighed, at det maaske vilde komme til at knibe med Pengene, og at han muligvis ikke vilde blive i Stand til at disponere over en saa stor Plads. Hvad Pengene angaar, maa jeg sige, at man ved et saa stort nationalt Foretagende som dette ikke bør se saa meget paa Smaaskillingerne, og hvad Pladsen angaar, vil der vel sagtens blive Raad for at anbringe det, man har tænkt sig anbragt der, andre Steder. Sagen haster jo ikke, men hvad det i Særdeleshed kommer an paa, er, at der ikke foretages noget, som kan præjudicere Planen.

Jeg vil slutte med at udtale det Haab, at dette store nationale Foretagende, som vi nu staa i Begreb med at vedtage, maa paabegyndes hellere i Morgen end i Overmorgen.

Dalsgaard: Jeg havde ventet, at dette høje Ting vilde have haft denne store og betydningsfulde Sag henvist til nærmere Prøvelse og Overvejelse i et Udvalg. Dette skete jo imidlertid ikke, og vi maa altsaa nu tage Stilling til Forslaget paa Grundlag af de Oplysninger, der nu foreligge. De Tegninger og Planer, der i Dag ere bebudede at kunne komme til at foreligge til Efteraaret, kunne vi jo ikke tage Hensyn til ved vor Afstemning nu. Under disse Omstændigheder kan jeg ikke stemme for Forslaget. Jeg skal ikke trætte det høje Ting med nogen nærmere Redegørelse for min Opfattelse. Jeg skal desangaaende kun udtale, at jeg staaer overfor Sagen paa lignende Maade som et af Regeringspartiets Medlemmer i det andet Ting, som var Medlem af Folketingets Udvalg om Sagen. Han har i Betænkningen angivet sin Stilling med et Par Ord, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Et *Mindretal* (L. Rasmussen) kan af flere Grunde ikke slutte sig til Flertallets Indstilling angaaende Forslag til Beslutning